

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ
 ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਜੇ. ਜੇ.
 ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,
 ਬਨਾਮ
 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।
 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 3537

21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1972

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)—ਸੈਕਸ਼ਨ 237—ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਕੋਪ ਆਫ ਆਰਡਰ— ਸੈਕਸ਼ਨ 237 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼—ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ—ਕੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। - ਆਰਡਰ— ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਰੁਚੀ।—ਕੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 237 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ, ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕਬਿੱਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 3 ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਅਢਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲਈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਜਾਂ ਉਲਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਆਦੇਸ਼, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਦੋਵੇਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਕੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਪਰਾ ੨)।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਸਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮ ਕਮੇਟੀ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਖੇਤਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਯੋਗ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਜੱਜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਧਾਰਾ 237 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਰਾਬਰ-ਨਿਆਂਇਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸਮਝੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਪਹੁੰਚ ਨਿਯਮ

ਮਿਊਂਸਿਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਦਿ (ਸੋਢੀ, ਜ.)

ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਥੋਪ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ 1 ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। (ਪਾਰਾ 2 ਅਤੇ 3)।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਚ.ਆਰ. ਸੋਢੀ ਦੁਆਰਾ 23 ਜੁਲਾਈ, 1971 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ 5 ਜੁਲਾਈ, 1968 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੰਦਾਮਸ, ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇਵ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ ਦੇ ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਦੇਵ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਸੀ.ਐਲ ਲਖਨਪਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਮਹਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇਠੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਪੰਜਾਬ;) ਦੇ ਵਕੀਲ। ਡੀਐਨ ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਬੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਐਸ ਓਧੀ, ਜੇ.-ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਬਕਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲਿਟੀ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 237 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) 23 ਜੁਲਾਈ, 1971 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਤੱਥ *ileadinglitopthet* ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਦੇਵ ਸ਼ਰਮਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮੇਟੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਗਬਨ, ਘੋਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਹੀਣਤਾ ਆਦਿ ਦੇ 18 ਦੋਸ਼ ਸਨ। ਕਮੇਟੀ ਮੁਅੱਤਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਸੀ।

ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 18 ਜੁਲਾਈ, 1967 ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਜਨਰਲ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਫਲਤਾ ਨਿਯਮ 5 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4, ਫਿਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ ਇੰਚਾਰਜ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ/ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ,

ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਵਾਬਦੇਹ 4 ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226/227 ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੋ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 237 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

“ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਢਕਵੇਂ ਹੋਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ (ਰਾਜ) ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ।

ਇਹ ਧਾਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ, ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਦੋ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਣਉਚਿਤ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਕੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਯੋਗ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਜਾਂ ਉਲਟ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ,

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ, ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਦਿ, (ਸੇਵੀ, ਜੇ.)

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਅੰਤਰਿਕ ਦੋਵੇਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਕੀ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਅੰਤਰਿਕ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏ.ਕੇ. ਕਰੈਪਕ ਜੀ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, "ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰੋ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰੋ।" ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 237 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਧੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਧਾਰਾ 235 ਦੀ ਤੁਲਨਾ। ਅਤੇ 237 ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 237 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 237 ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 235, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ, ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 232 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 233 ਉਸ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 234 ਇੱਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ

**(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1970 ਸ.
150.**

ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ - ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਭੇਜਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਤਾਹੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਜੇ ਪੜਤਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ * ਧਾਰਾ 237 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਸੰਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਸਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਖੇਤਰ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਹੱਦ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਕੁਝ ਵਿਧਾਨਕ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇਕੱਲੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੋਲ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨਾ, ਹਟਾਉਣਾ, ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ। ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(3) Thehupshot;hof the)1 ਪੂਰਾ ਮਾਮਲਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਜੱਜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ. ਨਿਯਮ 4 ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਡੇਟਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਧਾਰਾ 237 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੀ ਸਮਝੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਪਰਸੋਨਲ ਅਫਸਰ, ਦਿੱਲੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ,
ਨਵੀਂ ਡਫਲੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਜਸਵੰਤ ਰਾਏ, ਆਦਿ (ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.)

ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਥੋਪਿਆ ਜਾਵੇ।

(4) ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਘੋਰ

ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(5) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੇਕਚਰ "ਬੀ", ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖਰੜ, ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰੁਪਏ ਹੈ। 200.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਐਨ. ਕੇ. ਐਸ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

^■'

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਪਰਸੋਨਲ ਅਫਸਰ, ਦਿੱਲੀ* ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਉੱਤਰੀ
ਰੇਲਵੇ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਆਦਿ।— ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਜਸਵੰਤ ਰਾਏ ਆਦਿ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 389

27 ਅਪ੍ਰੈਲ 1972

ਪੇਸੇਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ (IV of 1936)- ਸੈਕਸ਼ਨ 15— ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ — ਕੀ *vmges* ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

t-

... -_.. .•..

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਪੇਸੇਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।